

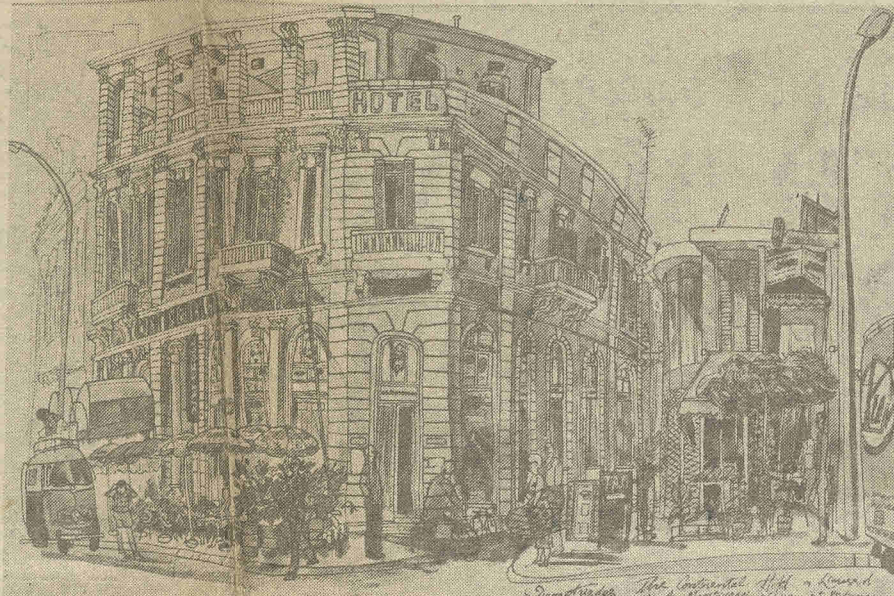
30/11/1980

AD 1.68

Λεμεσός, αγάπη μου!

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΕΚΘΕΣΗΣ ΣΠ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗ

Για την Έκθεση του Σπύρου Δημητριάδη, που άνοιξε στο «Πολύτοπος» θα μπορούσαν να γραφτούν πολλά: Και για την τεχνική του, την άκουαρέλλα του και τον τρόπο χρησιμοποίησης της και για το στοιχείο της κινητικότητας, που δίνει στα κείμενα — ανθρώπους, όχημα — έτσι που να τα κάνει διάφανα, μία καταβολή από τις ρίζες του κινούμενου σχεδίου, όπου θήτευσε, και για την εισαγωγή της οικιακής μελάνης στις ύδατο-γραφίες του και για την σχέση του σχεδίου του με τις γραφικές τέχνες. Έν τούτοις πέρα και πάνω απ' όλα αυτά θέλω να μεταφέρω εδώ εκείνη την αισθητική απόλαυση, που νοιώσε το λεμεσιανό κοινό, που κατάκλυσε την περασμένη Τρίτη τις αίθουσες της Γκαλερί, όταν ήρθε αντιμέτωπο με την πόλη του, ειδικά με τόση αγάπη και φρεσκάδα μέσα από το μάτι του νεαρού καλλιτέχνη.

Το ξενοδοχείο «Κοντινένταλ» στη Λεμεσό και τ' γραφεία Μαντοβάνι (Έργο του Σπύρου Δημητριάδη).

τώρα στις πιο διαφορετικές γωνιές της πόλης να κίνηση και δρες δλόκληρες (μέχρι και δώδεκα μαζεμένες, λέει ο ίδιος) με τα σύνεργα του

για να μπορεί να συλλάβει το στατικό και την κίνηση σ' ένα ενιαίο σύνολο, που χωρίς ν' αποδεσμεύεται από το πρωτότυπο, να γίνει κάτι άλλο,

κάτι δικό του. Ουμμάει πριν 2-3 χρόνια όταν άρχισε να ζωγραφίζει (τόν είχε απογοητεύσει το γεγονός ότι δεν μπορούσε να εργαστεί έπαγ

γελματικά στον χώρο του κινούμενου σχεδίου) με πόσο πείσμα, έμψαχνε να βρει το σταθερό σημείο πάνω στο οποίο θα μπορούσε να στηριχτεί και με τα δύο του πόδια για να δώσει έππλα στο ταλέντο του. Τόν άπασχολούσε πολύ, απ' ότι θυμάμαι, αυτή ή εισβολή του ξένου στοιχείου μέσα στην ζωή των ανθρώπων, αυτή ή καταστροφή που προκαλεί ή ανεξέλεγκτη επέλαση του τεχνολογικού πολιτισμού, οι αντιαισθητικές ρυθμίσεις, ή καταστροφή του πράσινου, ή καταλυτικός ρόλος της λεγόμενης «μαζικής κουλτούρας» που εισάγεται με όλα τα μέσα. Αυτά τα θέματα είχαν μεταφερτεί τότε και σε πίνακες μεγάλης σχετική επιφάνειας υπό μορφή κολλάζ. Είναι εκείνοι οι προδλημματισμοί, που οδήγησαν σχετικά γρήγορα τόν διπλωματούχο της 'Ανωτάτης Σχολής 'Εφαρμοσμένων Τεχνών της Πράγας σ' αυτό τόν έππλό εκ πρώτης όψεως, αλλά ουσιαστικά τόσο πολυσύνθετο αποτέλεσμα, που τόσο χαρήκαμε και χειροκροτήσαμε. Τό περιεχόμενο, τόν μήνυμα, που ήθελε να δώσει και που τόσο τόν βασάνιζε βρήκε τήν σωστή του μορφή και 'επετάχτηκε με τρόπο που έπενεργά άμεσα. Τά τότε γκροτέσκ που σατίριζαν κι' αρνιόντουσαν, έδωσαν τήν θέση τους σε ήπιους, δλο αγάπη τόνους που άγγιζούν.

Ευχόμεστε έτσι όπως εύτυχώς ή Λεμεσός κάτω από τήν παλέτα του Σπ. Δ. να εύτυχίσουν και να δρουν τόν πρόσωπο τους κι' άλλες γωνιές τού άραιου αυτού νησιού, που απ' όλοσθε δάληταν να τόν άφανίσουν. Θάνα κι' αυτό μία μορφή αγώνα για τήν επίβιωση τής αγάπηνμένης πατρίδας

Απομνημονεύματα Α.Μ. Βασιλέφσκι Α' Στρατάρχη τής ΕΣΣΔ

Στήν ανάπτυξη τής στρατιωτικής τέχνης από τότε άρχιμα βίνταν μεγάλη σημασία. Όλοι καταλάβαιναν άριστα, ότι δέν έχουμε τόν δικαίωμα να μείνουμε πίσω από τούς στρατούς τών ημπεριαλιστικών κρατών, και γι' αυτό δ καθένας μας δούλευε δσο εφ' έναν οι δυνάμεις και οι γνώσεις του. Είναι άλήθεια ότι δ όπλισμός τού στρατού δέν άλλαξε με τούς ταχείς ρυθμούς που θά θέλαμε. Τό 1922 άρχισε ή συγχρότηση τών δνομαζόμενων δποδομηματικών λόγων, που ήταν έξοπλισμένοι με αυτόματα όπλα. Σχετικά μ' αυτό θέσαμε στό σύνταγμα τόν καθήκον να μελετήσει βαν θιά τά νέα μέσα πυρός, και να μάθει τις νέες μέθοδες διεξαγωγής τής μάχης, ώστε να περάσουμε από τή γραμμική τακτική στήν άμικτική. Η πείρα που πάρθηκε έπρεπε να διαδοθεί και σε άλλα τμήματα τού σύνταγματος. Δυστυχώς, σ' αυτό τόν στάδιο, λόγω τής ανεπάρκειας νέου όπλισμού αυτό ήταν σχεδόν άδύνατο. Π' αυτό τόν λόγο όλους όσους προσήλθαν στό σύνταγμα (όμνημα με τόν διάταγμα τής 28 τού Σεπτεμβρίου 1922 για τήν όπορειακή στρατιωτική θητεία τών πολιτών τής ΡΟΣΔ έργατικής π' έλευσης) ήμασαν άναγκασμένοι να τούς όπλίσουμε και να τούς εκπαιδεύουμε βασικά όπως και πρῶτα. Οι περισσότεροι τούς ταν άγράμματοι είτε έντελώς άναλφάβητοι. Γι' αυτό σ' όλα τμήματα όπλα στήν καθαρώς στρατιωτική και πολιτική εκπαιδύση χρειάστηκε να όργανωθεί και ή διδασκαλία τής ρωσικής γλώσσας, τής αριθμητικής και γεωγραφίας. Έτσι, δ Κέντρος Σ' τός γινδταν ταυτόχρονα και μαζικό σχολείο ταχύρρυθμης έκπύσης τού άναλφάβητισμού.

Από τά τεράστια εκπαιδευτικά μέτρα που πάρθηκαν τόν θημάει τά μεγάλα ένδειαύοντα γυμνάσια περιοχής όλων άνηκευτικών και πληροφοριακών όμάδων τών στρατευμάτων με σκι, τόν χειμώνα στή Σουντόγκινα. Στά γυμνάσια διπλής γείας γινδταν ή έπεξεργασία μάχης εκ τού συστάδην σε γενικές συνθήκες. Η διοίκηση τού άποσπάσματος πληροφορητών τά τμήματα και τις μονάδες τού 2 σώματος πεζικού είχε άθεϊ σε μένα. Μία από τις πλευρές σ' αυτό τόν πρωτότυπο καθεϊ σέ μένα τόν διοικητή τού 2 σώματος διοικητή τού 3 σώμα

Τού Π. Παιονίδη

νεκρό τοπίο, τόν στατικό ύπάρχει και κάτι άλλο, που τού δίνει ζωή, τόν κάνει ν' άναπνέει, κάτι που ζυπνά αισθήματα, αντιδράσεις. Υπάρχει στούς πίνακες τού Σπ. Δ. μία πνοή, που σέ κάνει έσένα πούσαι κομμάτι αυτής τής πόλης, να νοιώθεις περήφανος γι' αυτό που σου κληροδότησαν οι γενιές πούφυγαν αλλά και άνήσυχος για τήν άπειλή που παραφυλάει στήν κάθε γωνιά τού δρόμου.

Λέει στό πρόγραμμα τού δ Σπ. Δ.: «Έχουμε μία πόλη ακόμη σε μεγάλο βαθμό γραφική που τήν περιδιαβάζουσι τουριστές, για να φωτογραφίσουν κάποιο παλιό μας άρχοντικό, που έμεις πιά δέν έκτιμούμε. Είμαστε όμως και μία πόλη όπου όρμονες από μπετόν προκαλούν ένα άφύσικο φούσκωμα και μία πλαδαρότητα. Αυτό τήν πόλη ζωγραφίζω, τήν Λεμεσό τού 1980. Καθείστε μαζί μου για καφέ κάτω από τήν σκιά τών δέντρων τής πλατείας τού Παντοπωλείου και νοιώστε αυτή τήν χαρά που όρα με τήν όρα, λεπτό με τόν λεπτό τείνει να ξεβαριάσει μέσα μας, γιατί δέν προσπαθούμ δσο θάπρεπε, να σταματήσουμε τόν κακό».

Αυτό τόν στόχο, που έθεσε ό καλλιτέχνης τόν διατυπώνει τόσο άραια — τόν πέτυχε εδίανα», όπως θά λέγαμε — κι' αυτό είναι που μετρά, σε τελευταία άνάλυση, αισθητικά. Τόν γεγονός ότι φαινόμενο σπάνιο — άγοράστηκαν όλοι οι πίνακες από τήν πρώτη κι' όλας βραδύ κι' όσοι δέν πρόλαβαν ζητούσαν από τόν Σπύρο να τούς φτιάξει και τόν δικόν τους δρόμο ή κάτι άλλο — αγάπησαν ιδιαίτερα στήν πολιτειούλα τους και θέλουν κάτι δικό τής να συγκρατήσουν προτού φύγει — τόν γεγονός και μόνο αυτό πιστοποιεί πώς τόν αισθητικό μήνυμα έγινε δίωμα τών πολλών, έγινε πράξη, λειτουργήσε.

Ο Σπύρος Δημητριάδης, δέν πέτυχε αυτό που πέτυχε χωρίς μόχθο, μελέτη κι' επίμονο προβληματισμό. Οι λεμεσιανοί τόν βλέπουν μήνες

Έκθεση